

andringer underkastet, at man ikke tør besjæle det med Sikkerhed. Naar det har blæst en Storm i 2 Dage, saa tør Rutterne i Almindelighed ikke holde op til Løbet, fordi de ikke vide, om det har forandret sig under disse 2 Stormvejrsløbe, og fordi man ved, at Lodserne ikke have kunnet komme ud i den Tid og afmærke Løbet, som sikkert i mange Tilfælde har forandret sig. Den foreslaaede Belysning af dette Farvand vil jeg anbefale, men jeg vil dertil bemærke, at man maa være betænkt paa, at det kan medføre Fare, dette at lede Folk ind i et Farvand, om hvilket man ikke altid med Sikkerhed ved, om det ligger saaledes, som det skal ligge, saaledes som det er afmærket. Det indeholder en Fare. Jeg tror derfor, at man, hvis man skrider til denne Belysning af Farvandet, burde slutte den, naar man ikke er sikker paa, at den viser rigtig, ellers tror jeg, at det kan afføde større Ulykker, end det kan stifte Nytte. Jeg tror aldrig, at denne Afmærkning vil blive benyttet under vanskelige Forhold, saa jeg tror ikke, at man kan sige, at man derved er kommen Løsningen af den humane Side af Sagen nærmere, nemlig at byde Fisterne et mere sikkert Tilflugtssted. Jeg tror, at denne Afmærkning kan være til Gavn under mange Forhold, den kan under rolige Vejrforhold om Natten være Fisterne til Hjælp, men under vanskelige Besejlingsforhold vilde man aldrig lide paa den. Hvad angaar den Dampers Virksomhed, som den højtærede Minister i Gaar omtalte skulde stationeres ved Thyborøn, ved jeg ikke rigtig, om den skal være Bugserdamper alene eller om den tillige skal være Redningsdamper. I Motiverne, som staa her i Rigsdagstidenden for i Fjor, er det anført, at den tillige skal være Redningsdamper. Men naar det er Tilfældet, saa vil jeg bestemt hævde, at den i Kulingsvejrhør have Station uden for Kanalen og ikke inden for, thi en Redningsdamper maa vel have den Opgave, at redde de Fartøjer og Besætninger, der ere i Nød paa Søen; og ere de først komne ind over Havreblen, er der ikke mere at bjærge, saa ere de over den Tærffel, som bringer dem i Nød. Min Mening er derfor, at denne Damper burde sørge for at komme ud af Kanalen, inden Vejret blev saaledes, at den ikke kan komme ud, og det vil meget hurtigt indtræffe for en Damper. Man maa vel huske paa, at dens Fremdrivningskraft, Propellen, forhindrer den i at gaa over Reulen, naar der er noget virkelig Braad paa den. Medens en Sejler kan slumpe over, fordi dens Fremdrivningskraft er over Vandet, vilde en Damper ikke kunne komme over, fordi dens Fremdriv-

ningskraft er under Vandet; dens Skruer vil vippe over Vandet, saa den vil meget hurtigt miste Styret. Jeg tror derfor, at denne Damper vilde gøre adskilligt mere Nytte som Redningsdamper paa Kysten, og at dens Opgave skulde være en noget lignende som den, den norske Redningsdamper har paa den modsatte Kyst, nemlig at holde det gaaende under saadanne Forhold, hvor Vaadene kunne være udsatte for at blive afstaarne fra deres Hjem, saa at den kunde tage dem op og i det hele yde al den Assistance, den kunde udenfor. At den for øvrigt vil kunne gøre fortrinlig Nytte ved at være stationeret inden for Kanalen under heldige Vejrforhold, altsaa ved at bugserer Fisterfartøjerne ud og ind, det skal jeg ikke benægte. Men jeg kommer tilbage til, at under uheldige Vejrforhold, under paalands Kuling, da skal dens Virksomhed være uden for Reulen. — Af de Anlæg, som den højtærede Indenrigsminister i Gaar nævnte, og som kunde komme Fisterierne til Nytte, er der et, som jeg skal tillade mig at omtale lidt nærmere, det er nemlig Anholtprojektet. Omkring Anholt samle sig jo alle vore Kattegatsfiskere, og de ere Efteraars- og Vinterdage meget udsatte for at drive paa Land, naar de ligge der oppe. Det er altsaa et Sted, hvor jeg mener, man burde lægge en Havn, ogsaa af humane Hensyn. Og at det vilde forrente sig, er der ikke mindst Tvivl om, idet jeg er overbevist om, at Udvillingen af Fiskeriet i Kattegattet vilde tage stor Fart, hvis der blev lagt en Havn der. De Fiskerier, som nu ikke kunne drives paa dette Sted, nemlig Sildefiskeriet og Torskefiskeriet, fordi det absolut fordrer Anlæg og Tilflugtssted i Nærheden af Fiskepladsen, vilde tage Fart og navnlig udvikles i Vintertiden, hvor man nu er forhindret fra at deltage i dette Fiskeri. — Med Hensyn til det af den højtærede Indenrigsminister omtalte Anlæg ved Frederikshavn til Fremme af Fiskehandelen, skal jeg tillade mig at anbefale det. Det har stor Betydning for Fisterne, at de kunne blive af med deres Fangst og saa den lagret i Havnen. Og det kan ikke altid finde Sted under de nuværende Forhold beroppe, idet største Delen af deres Hyttefæde er henvist til en Blads i den indre Havn, hvor Kloakerne munde ud, og hvor det altsaa af sanitære Grunde burde forbydes at lægge Hyttefæde.

Angaaende de Onsker, som Stibsarten har, skal jeg tillade mig at omtale et Par Ting. Det er allerede berørt af det ærede Medlem fra Slagelse (Røedt), at ved en Revision af Toldloven burde man ogsaa tage